

Op naar Aken

1 november 2008

Deze week kreeg ik eindelijk bericht over de geplande borstreconstructie. Ik durfde de brief nauwelijks open te maken. Op 10 november moet ik binnenkomen in Aken en op 11 november word ik geopereerd. Toch wel eng om naar een buitenlands ziekenhuis te gaan... Omdat het microchirurgie betreft en er dus 4 artsen bij nodig zijn en Aken alle faciliteiten daarvoor in huis heeft hebben de heren doctoren besloten dat Aken 'the place to be' is. Nu staat het zwart op wit. De twijfel slaat natuurlijk toe. En dat slaat nergens op. Ik heb hier heel lang over nagedacht en weet zeker dat ik dit wil ondanks de risico's die er aan verbonden zijn. Maar toch is de angst dat het fout gaat groot. Mede ook door de wetenschap dat die operatie 10 uur gaat duren. De gevolgen van zo'n lange tijd narcose zijn niet weg te cijferen. Ik kan er maar beter niet aan denken. Gelukkig is het ná de verjaardag van Amy op 4 november. Ik was al bang dat ik net op die dag in het ziekenhuis zou liggen.

Nog enkele weken en dan is het zo ver... Het lijkt me heel raar om ineens weer twee borsten te hebben en HEERLIJK om van die buik af te zijn. Het wordt tenslotte een 'diepflapoperatie' waar bij van het weefsel van de buik (omdat daar het meeste vet zit, hahaha) een nieuwe borst wordt gemaakt.

Wat de hormoontherapie betreft ben ik vandaag overgestapt van Arimidex naar Tamoxifen. Volgens de oncoloog was het beter dit medicijn eerst drie jaar te gebruiken alvorens over te gaan naar een aromataseremmer. De bijsluiter heb ik maar weggegooid. Daar werd ik helemaal panisch van... Mijn God wat een hoop bijwerkingen. Met name mijn spieren, die toch al niet mijn sterkste punt zijn, zullen er door worden aangetast. Ook de spasmen in mijn benen zullen er heftiger door worden. Wat een mens allemaal moet doorstaan om beter te worden. Of de kanker aanpakken, of minder pijn en beter lopen. Een lastige keuze als je én wil leven én meer uit je lijf wil halen dan er in zit. Maar goed, voor nu maar even de keuze LEVEN! Ik ga dit medicijn met gewrichtsklachten een maandje proberen en als het niet gaat kan ik altijd nog terug ... Nu de dagen aftellen tot 10 november...

8 november 2008

De laatste weken zijn omgevlogen. Ik heb het bijna nog drukker dan toen ik werkte. Drie dagen per week naar Herstel & Balans, 1 dag per week gezelschapsdame van een collega van Laurens die net een beenamputatie heeft gehad. Veel gebakken voor de verjaardagsvisite van Amy, tandartsbezoeken en voorbereidingen voor mijn ziekenhuisopname. Het houdt me

goed bezig en er blijft weinig tijd over om te piekeren. De afgelopen week nog veel visite gehad voor mijn vertrek naar Aken.

Ons meisje wordt al weer 16, waar blijft de tijd. Ik hoop voor haar dat dit een rustiger jaar zal worden want op die leeftijd hakt het er goed in als je moeder kanker heeft.

Mijn koffertje is al gepakt. Ik heb nog wat tijdschriften en een dik puzzelblok gekocht om de tijd mee door te komen. Vind het nu toch wel heel erg spannend worden. Hoor alleen maar enge verhalen over die operatie. Heb een lijstje gemaakt voor Laurens met e-mailadressen van iedereen die wil weten hoe het met me is. In het ziekenhuis kan ik niet zelf reageren dus mijn lief heeft beloofd alles onder controle te houden en door te brieven wat mijn status is. Maandagochtend heb ik nog even een gesprek met de plastisch chirurg in Venlo en dan door naar Aken. In ieder geval is het goed om mijn Duits nog eens op te frissen. Hoewel ik me afvraag of je kotsend van de narcose nog weet hoe je iets in een vreemde taal moet zeggen. Ik kijk nu al uit naar onze kerstborrel want dan is het voorbij.

Nog twee nachtjes slapen en dan heb ik weer twee borsten én mijn buik is weg. Hoera!